

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπί τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ κυρώσεως τῆς ἐν Στρασβούργῳ, τῆν 24ην Ἀπριλίου 1967, ὑπογραφείσης Διεθνούς Συμβάσεως «περὶ υἱοθεσίας παιδῶν».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Τῆν 24ην Ἀπριλίου 1967 ὑπεγράφη ἐν Στρασβούργῳ μεταξύ Κρατῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης ἡ Διεθνὴς Σύμβασις «περὶ υἱοθεσίας παιδῶν πρὸς τὸν σκοπὸν καθιερώσεως ὁμοιομόρφων μεταξύ τῶν Κρατῶν κανόνων ἐπὶ τῆς υἱοθεσίας ἀνηλίκων, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ τὴν ἐξασφάλισιν εὐημερίας εἰς τοὺς υἱοθετούμενους».

Ἡ νομοθετικὴ κύρωσις τῆς ἐν λόγω Συμβάσεως δὲν θὰ μετέβαλεν οὐσιαστικῶς τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον νομοθετικὸν καθεστῶς. Ἐπιβάλλεται ὅμως ἡ κύρωσις τῆς διότι αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ ἀναγνωρισθῆτως συμβολὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης πρὸς ἐνοποίησην τοῦ δικαίου τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς.

Κατ' ἐξῆς ἀναφερόμεθα εἰς τὰς κατ' ἰδίαν διατάξεις τῆς Συμβάσεως :

α) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 διατυπῶνται ἡ γενικὴ ὑποχρέωσις τῶν μετεχόντων τῆς Συμβάσεως Κρατῶν πρὸς ἐνχαρίτισιν τῆς νομοθεσίας των πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς σχετικὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

β) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 παρέχεται, ἐμμέσως, διευκρίνισις ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διατάξεων τῶν περιλαμβανόμενων εἰς τὸ Γ' μέρος τῆς Συμβάσεως. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἀρθροῦ τούτου προκύπτει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Γ' μέρους δὲν εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὰ ὁποῖα δύνανται ἀπλῶς νὰ συμμορφῶνται πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν συμμορφώσεώς των νὰ πύσσουν νὰ τὰς ἐφαρμόζουσιν, ἀνακοινοῦνται σχετικῶς εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης. Κατόπιν τούτου, αὐτονόητον εἶναι ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος νομοθετικὴ ἐπικύρωσις τῆς Συμβάσεως δὲν σημαίνει καὶ ἀποδοχὴν τῶν διατάξεων τοῦ Γ' μέρους, περιλαμβανόντος καὶ διατάξεις ἀσυμβιβάστους πρὸς συνταγματικὰς ἀπαγορεύσεις, ὡς εἶναι ἡ παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 22 περὶ διεξχγωγῆς τῆς δίκης περὶ υἱοθεσίης κλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀντιτιθεμένης πρὸς τὸ ἀρθρον 93 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος.

γ) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 προσδιορίζεται τὸ πεδῖον ἐφαρμογῆς τῆς ὑπὸ κύρωσιν συμβάσεως, ὀριζόμενου ὅτι αὕτη ἐφαρμόζεται ἐπὶ υἱοθεσίας ἀνηλίκων τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χρόνον ὑπεβολῆς τῆς αἰτήσεως πρὸς υἱοθεσίαν των δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ εἶναι ἄγαμα.

δ) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 ὀρίζεται ὅτι ἡ υἱοθεσία εἶναι ἰσχυρὰ μόνον ἐὰν ἐγένετο δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς ἢ διοικητικῆς ἀρχῆς. Τὸ ἀρθρον τοῦτο συνάδει πρὸς τὸ ἀρθρον 1576 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπαιτοῦντος διὰ τὴν τέλεισιν τῆς υἱοθεσίας δικαστικὴν ἀπόφασιν.

ε) Τὸ ἀρθρον 5 τῆς Συμβάσεως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπαιτούμενην συναίνεσιν τῶν γονέων ἢ τῶν ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ υἱοθετούμενου ἢ τοῦ συζύγου του.

στ) Τὸ ἀρθρον 6 ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα τὰ δυνάμενα νὰ υἱοθετήσουν, ὡς καὶ εἰς τὴν δυνατότητα υἱοθεσίας πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἀνηλίκων.

ζ) Ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 7 ἐπιβάλλεται ὅπως, διὰ τὸ κύρος ἐκάστης υἱοθεσίας, ὁ υἱοθετῶν ἔχη συμπληρώσει ἐλάχιστον ἔριον ἡλικίας, προσδιοριζόμενον ὑπὸ τῶν κατ' ἰδίαν νομοθεσιῶν τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ ὁμοιομόρφου ρυθμίσεως εἰς τὰς ὡς ἄνω νομοθεσίας ὑπὸ τῆς πρὸς κύρωσιν συμβάσεως ὀρίζονται ὡς πλαιοίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ προσδιορισθῇ ὅρ' ἐλάχιστον Κράτους-μέλους ἢ νόμιμος πρὸς υἱοθεσίαν ἡλικία, αἱ ἡλικίαι μεταξύ 21ου ἕως 35ου ἔτους. Προβλέπεται δὲ περαιτέρω ὅτι

δύνανται ἡ ἐσωτερικὴ νομοθεσία νὰ ἀποκλίνη καὶ τοῦ ὡς ἄνω πλαιοίου εἰς δύο περιπτώσεις, ἦτοι : α) ἂν ὁ υἱοθετῶν εἶναι πατὴρ ἢ μήτηρ τοῦ υἱοθετούμενου καὶ β) ἂν ὑπάρχουν ἐξαιρετικαὶ συνθήκαι. Σημειωτέον ὅτι παρ' ἡμῖν ἀπαιτεῖται ὡς κατώτατον ἔριον ἡλικίας τοῦ δικαιουμένου νὰ υἱοθετήσῃ τὸ 30ὸν ἔτος, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 παρ. 2 τοῦ Ν. Δ/γματος 610/1970.

η) Διὰ τῶν ἀρθρων 8 καὶ 9 τῆς Συμβάσεως διατυπῶνται ὀρισμένοι ἀρχαί, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἡ υἱοθεσία ἀποβάνει πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ υἱοθετούμενου.

θ) Τὸ ἀρθρον 10 τῆς Συμβάσεως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰσονομίαν μεταξύ θετῶν καὶ φυσικῶν τέκνων ἔναντι τοῦ υἱοθετήσαντος.

Ἡ ἰσονομία αὕτη, βεβαίως, ἐξασφαλίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1579 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὀρίζεται ὅτι «Ἀπὸ τῆς υἱοθεσίας τὸ θετὸν τέκνον ἐπέχει τὰξιν γνησίου ἔναντι τοῦ υἱοθετήσαντος». Ἡ ἀπόλυτος ὅμως, ἀνεξίτητος διατύπωσις τοῦ ἀρθροῦ 10 τῆς Συμβάσεως καὶ ἰδίᾳ τῆς παρ. 1, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὀρίζεται ὅτι ἡ υἱοθεσία πρέπει νὰ ἔχει διὰ τὸν υἱοθετοῦντα ἔναντι τοῦ υἱοθετούμενου (αὐτὰ πάσης φύσεως δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ὑπέχει ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ πρὸς τὸ νόμιμον τέκνον τῆς), ὡς καὶ ὅτι «Ἡ υἱοθεσία συνεπάγεται διὰ τὸν υἱοθετούμενον ἔναντι τοῦ υἱοθετοῦντος τὰ πάσης φύσεως δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ὑπέχει τὸ νόμιμον τέκνον ἔναντι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του», ἀντιτίθεται πρὸς τὸ δεύτερον ἐδάριον τοῦ ἀρθροῦ 1579 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὀρίζεται ὅτι «Ὁ υἱοθετήσας δὲν ἔχει κληρονομικὰ δικαιώματα ἔναντι τοῦ θετοῦ τέκνου». Ὁ σκοπός, βεβαίως, ἀποκλεισμοῦ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἔναντι τοῦ υἱοθετηθέντος εἶναι προφανής, συνιστάμενος εἰς τὴν παρεμπέδισιν δολίων καὶ συμφεροντολογικῶν υἱοθεσιῶν. Τοῦτο εἶχεν ἀξίαν, καθ' ὃν χρόνον τὰ τῆς υἱοθεσίας ἐρρυθμίζοντο ἐνικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τοῦ υἱοθετούμενου. Πραγματικῶς ὅμως νὰ ἀντιμετωπισθοῦν κεχωρισμένως τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν υἱοθεσίαν τῶν μέχρις ἡλικίας 18 ἐτῶν ἀνηλίκων, φρονοῦμεν ὅτι ὁ ἀποκλεισμοῦ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τοῦ υἱοθετοῦντος ἔναντι τοῦ υἱοθετούμενου δὲν ἐξυπηρετεῖ σκοπιῶν σκοπὸν, καθ' ὅσον δυσχερῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν περιπτώσεις υἱοθετήσεως ἀνηλίκου, διαθετόντος ἀτομικῆν περιουσίαν, μετὰ τὴν σκέψιν τῆς προαποβιώσεώς του, διὰ νὰ κληρονομηθῇ ὑπὸ τοῦ υἱοθετήσαντος τούτου. Ἄλλως τὸ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι, κατὰ τὰ ἡδη παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα, ἡ περὶ υἱοθεσίας, αἰτήσις εἶναι ἀπράβηκτος, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ βεβαιώσεως ἀνεγνωρισμένης ὑπηρεσίας περὶ τοῦ ὅτι ἐγένετο ἐπιστημονικὴ κοινωνικὴ ἔρευνα ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, τὴν υγείαν, τὸ ἦθος, τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ αἰτοῦντος τὴν υἱοθεσίαν, περὶ τῶν λόγων δι' οὓς οὗτος ἐπιθυμεῖ τὴν υἱοθεσίαν, περὶ τῆς ἰκανότητος τῆς προσαρμογῆς τοῦ τέκνου εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ ἐν γένει περὶ πάντων τῶν στοιχείων ἐξ ὧν δύναται νὰ διαγνωσθῇ ἂν ἡ υἱοθεσία θ' ἀποβῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ τέκνου.

ι) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς διευκολύνσεων διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ υἱοθετούμενου ἀπόκτησιν τῆς ἰθαγενείας τοῦ υἱοθετοῦντος.

ια) Τὸ ἀρθρον 12 τῆς Συμβάσεως προβλέπει : α) Περὶ τοῦ ἀπειρορίστου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ υἱοθετήσῃ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, β) περὶ μὴ ἀπαγορεύσεως τῆς υἱοθεσίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ υἱοθετῶν ἔχει ἢ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ἴδιον αὐτοῦ τέκνον, γ) περὶ δικαιώματος πρὸς υἱοθεσίαν τοῦ ἴδιου ἐξωγάμου τέκνου.

ιβ) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 13 ὀρίζεται ὅτι ἡ υἱοθεσία δύναται νὰ λυθῇ μόνον δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς ἢ διοικητικῆς Ἀρχῆς, διὰ σοβαροῦς λόγους.

ιγ) Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 14 ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις εἰς ἕκαστον συμβαλλόμενον μέρος διὰ τὴν παροχὴν πληροφορο-

ριών περί παντός προσώπου σχετιζομένου με επιδιωκόμενην υιοθεσίαν, τὸ ὅποιον διαμένει ἢ διέμεινε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους του, πρὸς διαπίστωσιν ἂν συντρέχουν οἱ ἀναγκαῖοι ὅροι διὰ τὴν ἀποβῆ, ἢ υιοθεσία πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ υιοθετουμένου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρέχεται ἡ δυνατότης πρὸς τὰς ἐκατέρωθεν ἀρχὰς δι' ἀπευθείας συνεννοήσεις μεταξύ των.

ιδ) Διὰ τοῦ ἀρθρου 15 τὰ συμβαλλόμενα μέρη ὑποχρεοῦνται νὰ θεσπίσουν διατάξεις ἀπχγορευτικὰς, πρὸς ἀποκλεισμὸν τοῦ προσπορισμοῦ παρανόμων ὠφελιμάτων ἐκ τῆς προσφορᾶς παιδιῶν πρὸς υιοθεσίαν.

ιε) Διὰ τοῦ ἀρθρου 16 τῆς Συμβάσεως ὁρίζεται ὅτι ἕκαστον συμβαλλόμενον κράτος δύναται νὰ λάβῃ καὶ ἄλλα νομοθετικὰ μέτρα, πέραν τῶν ὑπὸ τῆς Συμβάσεως προβλεπομένων, εὐνοϊκώτερα διὰ τοὺς υιοθετουμένους.

ιστ) Τὰ ἀρθρα 17 ἕως 20 (τοῦ ὑπὸ στοιχ. Γ' παραρτήματος τῆς Συμβάσεως) ἀναφέρονται εἰς ὠρισμένας, μὴ ὑποχρεωτικὰς, ὡς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης ἐλέχθη, ἐν γασίας τῶν συμβαλλόμενων κρατῶν, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου, προστατευτικοῦ τῆς υιοθεσίας, καθεστῶτος. Αἱ ἐπισημασθεὶς αὗται εἶναι αἱ ἐξῆς: α) ἡ δοκιμαστικὴ ἀνάθεσις τοῦ ὑπὸ υιοθεσίαν ἀγγλικοῦ εἰς τὴν φροντίδα τῶν ὑποψηφίων (ὑπῶν γονέων, πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐκατέρωθεν πρὸς ἀρ. οὐσιαστικότητος, β) ἡ κρατικὴ μέριμνα διὰ τὴν λειτουργίαν κοινωνικῶν ἰδρυμάτων πρὸς παροχὴν συμβουλῶν καὶ βοήθειας πρὸς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ υιοθετήσουν, γ) ἡ ἐνταξίς εἰς τὰ προγράμματα ἐκπαιδύσεως τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν διδασκαλίας ἐπὶ κοινωνικῶν καὶ νομικῶν θεμάτων ἀφορώντων τὴν υιοθεσίαν, καὶ δ) ἡ τήρησις ἀπορρήτου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς υιοθεσίας καὶ μετὰ ταύτην ὅσον ἀφορᾷ τὴν ιδιότητα τοῦ τέκνου ὡς υιοθετηθέντος καὶ τῶν γονέων ὡς θετῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ στοιχεῖα τῶν φυσικῶν γονέων.

Πάντα τ' ἀνωτέρω, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐφαρμόζονται ἤδη ἐν Ἑλλάδι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης περὶ υιοθεσίας κελευσμένων τῶν θυρῶν, περὶ τῆς ὁποίας διαλαμβάνει τὸ ἀρθρον 20 παρ. 2 τῆς συμβάσεως, ἀναφερόμεθα εἰς τὸ ἀρθρον 93 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος, ὁρίζοντος ὅτι ἡ δημοσιότης τῶν συνεδριάσεων τῶν δικαστηρίων δύναται νὰ μὴ τηρηθῇ, ὅταν τὸ δικαστήριον κρίνῃ ὅτι «πρόκειται νὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ὅτι συντρέχουν εἰδικοί λόγοι πρὸς προστασίαν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν διαδίκων».

ιζ) Τέλος, τὰ ἀρθρα 21 ἕως 28, περιλαμβάνουν τελικοὺς ὅρους ἐν σχέσει μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς προκειμένης Συμβάσεως ὑπὸ τῶν κρατῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, τὴν ἐναρξιν ἰσχύος αὐτῆς, τὴν προσχώρησιν εἰς ταύτην, τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς τῆς εἰς τὴν ἐδαφικὴν περιοχὴν τῶν συμβαλλόμενων κρατῶν, τὴν διατύπωσιν ἐπιφυλάξεων κατὰ τὴν ὑπογραφήν ἢ τὴν κατάθεσιν τῶν ἐγγράφων ἐπικυρώσεως τῆς Συμβάσεως, τὴν ἄρσιν τῶν ἐπιφυλάξεων, τὸν καθορισμὸν τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 14 πληροφοριῶν, τὰ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὴν Σύμβασιν καὶ ἐτέρων Κρατῶν ὡς καὶ τὰ τῆς καταγγελίας ταύτης.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἑλλάς ὑπέγραψε τὴν ἐν λόγω Σύμβασιν διατυπώσασα ἐπιφυλάξιν περὶ μὴ ἐφαρμογῆς ἐν Ἑλλάδι τῶν διατάξεων τῶν παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθρου 12 τῆς Συμβάσεως, διὰ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ υιοθεσία καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας α) ὁ υιοθετῶν ἔχει ἢ δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἴδιον αὐτοῦ γνήσιον τέκνον (παρ. 2) καὶ β) πρόκειται νὰ υιοθετηθῇ παρά τινος τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐξώγαμον τέκνον, ἐὰν διὰ τῆς υιοθεσίας βελτιούται ἡ νομικὴ θέσις τούτου (παρ. 3).

Ἡδη, ἢ ἐν λόγω ἐπιφυλάξιος στρεφίται ἀντικειμένου, καθ' ὅσον ἤδη ὑπὸ τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἀνηγνωρίζεται τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἔχοντα γνήσιον κατιόντα ὅπως υιοθετήσῃ τέκνον, ἐφ' ὅσον τὸ γνήσιον αὐτοῦ τέκνον πάσχη ἐξ ἀνιάτου νοσήματος ἢ συντρέχῃ ἄλλος σπουδαῖος λόγος ὡς ἐπίσης καὶ τὸ δικαίωμα υιοθεσίας ἐξωγάμου τέκνου ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ γονέως.

Ταῦτα σκοποῦνται διὰ τῆς προκειμένης Διεθνούς Συμβάσεως, περὶ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ὁποίας διαλαμβάνει τὸ ἀρθρον 1 τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου νόμου.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ σχεδίου νόμου, ὁρίζεται ἡ ἐναρξίς ἰσχύος τῆς ὑπὸ τούτου κυρουμένης Συμβάσεως.

Παρακαλοῦμεν ὅπως ἡ Ἑθνικὴ Ἀντιπροσωπεία περιβάλῃ τὸ νομοσχέδιον διὰ τῆς ψήφου τῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1979

Οἱ Ὑπουργοὶ

Ἐξωτερικῶν
ΓΕΩΡΓ. ΠΑΛΛΗΣ

Δικαιοσύνης
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἐσωτερικῶν
ΧΡΙΣΤΟΦ. ΣΤΡΑΤΟΣ

Κοιν. Ὑπηρεσιῶν
ΣΠΥΡ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ